

عنوان مقاله:

رابطه علم و دین از منظر علامه حسن زاده آملی

محل انتشار:

مجله ادیان و عرفان، دوره 56، شماره 1 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسنده:

احمد ملکی - مدرس سطح عالی، حوزه علمیه قم، قم، ایران

خلاصه مقاله:

نزاع میان علم و دین، در مغرب زمین، و مخصوصاً بعد از رنسانس، ریشه دارد که تدریجاً در مشرق زمین نیز گسترش یافت و مورد توجه عالمان مسلمان قرار گرفت. در همین راستا، علامه حسن زاده آملی با تکیه بر سنت جامع تفکر اسلامی، به تبیین رابطه این دو پرداخته است، که تحقیق پیش رو در مقام تبیین و بررسی آن، در نهایت به این نتایج دست یافته است: علامه حسن زاده در تعریف علم، با اصالت دادن به حیث کاشفیت علم، تقلیل آن را به علوم تجربی ناصواب می‌دانند. وی در تعریف دین نیز با دین حق دانستن اسلام، دین را به معنای جعل تشریحی الهی مبتنی بر اسرار تکوینی آفرینش، در جهت سعادت ابدی انسان دانسته‌اند و نهایتاً در تبیین رابطه میان علم و دین، نظریه معاضدت را، چه در حیطه علوم تجربی، چه ریاضی و چه فلسفی و عرفانی، ارائه نموده‌اند.

کلمات کلیدی:

علم، دین، رابطه علم و دین، علامه حسن زاده، معاضدت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1888904>

